

[Jørgen Junior.]

hvem plejehjemmet er den eneste endestation. Det er imidlertid nok ved at gå op for de fleste, at en plejehjemsanbringelse mildt sagt ikke er noget at stræbe efter, hvis der er den mindste mulighed for at undgå det. Vi skal sørge for at bevare folk længst muligt i eget hjem, og dette kan bedst gøres ved, at vejen fremover vises nu her fra folketingets side ved at tage stilling til en højere prioritering af den opgave at bevare boligerne for vore ældre så længe som overhovedet muligt.

Vi må styrke tankerne om forøget og forbedret hjemmehjælp. Vi skal ikke stå med sure miner over for nye initiativer desangående. Eksempelvis må administrationsforenklinger, der kan komme brugerne til gode, prioriteres højt, hvilket efter min mening burde have medført en meget positiv vurdering af erfaringerne og forslaget fra Farum om ikke at opkræve betaling for den udførte hjemmehjælp.

For de ældre, der ikke kan nøjes med hjemmehjælp, hvor god denne end kan gøres, må vi overveje tanker om tilskud til familiepleje, og vi må sikkert prioritere beskyttede boliger højere, end tilfældet er i dag. Fremfor alt må den udvikling, der har været i de senere år, nu brydes. Vi må konstatere, at plejehjem kun må være den sidste nødløsning.

En desværre eksisterende endnu værre nødløsning er imidlertid baggrunden for, at der kunne laves den her skete papirbesparelse. Vort velfærdssamfund har måttet placere ældre på hospitaler som langtidspatienter, der venter på at komme på plejehjem. Det er helt korrekt, at disse ældre, som samfundet ikke har kunnet leve op til sit ansvar over for, har en vis besparelse ved at ligge på hospitalet. På samme måde som plejehjemspatienter får de hver dag deres mad, og vil de få den fulde folkepension, kunne de derfor måske spare op af denne, eller de kunne måske endda blive mere eller mindre frarøvet noget af denne af familiemedlemmer o. lign. Men det er en kendsgerning, at den konsekvens, som vi nu har set, ikke er acceptabel. Der er mistet lejligheder, kommunen har brugt penge på dyr opmagasiner, der er skabt angst, og mange ældre har følt sig mere nedværdiget af samfundet, end det er nødvendigt, ja, det burde slet ikke være nødvendigt.

Hvis vi ser på de konkrete tilfælde, de konkrete tal, således som disse er lagt frem for Københavns vedkommende, er der tale om, at den postulerede besparelse ikke er til stede.

565 ofre, kan vi godt kalde dem, kan København fremvise i en 4 måneders periode med 343 plastre på såret ved tilsagn om transbestemt hjælp. Herudover 41 tilfælde, hvor ofrene er blevet yderligere nedvurderet gennem afslag på en ansøgning, og så endelig 181 tilfælde, hvor dommen er blevet accepteret. Om det så skyldes, at denne findes rimelig eller der er en opgiven hos 181 bange, ensomme og måske forrådte mennesker, kan vi kun gisne om, men skønnet over den økonomiske konsekvens siger, at der ikke er tale om 29, men måske 7-8-9 mill. kr. Derfor er det klart, og det må konstateres, at den beslutning, som folketinget tog i foråret 1976, var forkert, og at kritikken er berettiget, om end denne måske i højere grad skulle have gået på mere generelle forhold end på denne lille, men ikke uvæsentlige flig af hele problematikken.

Konsekvensen af denne konstatering kan være blot at støtte det initiativ, der er kommet fra forslagsstillerne, et initiativ, som jeg synes er godt, fordi det bringer debatten frem her i salen på et område, som vi har viet alt for lidt tid hidtil.

Jeg skal derfor også gå ind for, at vi får ændret på de nuværende forhold, men jeg tror nok, at det bør ske ved, at vi få en meget omhyggelig og dybtgående behandling af hele problematikken omkring ældreomsorgen i socialudvalget, og at vi herudover ved gennemgangen af dette lovforslag kigger på socialinspektørforeningens brev af 12. januar til socialudvalget og ser, om det måske er den sagligt rigtige løsning. Hvis det er det, så er det den vej, vi skal gå, men det væsentlige er, at vi nu – og jeg synes, det ser ud til, at det kan blive i enighed – kan få rettet på de uacceptable forhold, og at vi er indstillet på, at Københavns kommune sikkert også nok skal have nogle millioner, ud fra det synspunkt, at det er i Københavns kommune, problemet findes. Problemet skal i hvert tilfælde løses. Vi kan ikke være bekendt at fratage de ældre håbet om igen at finde en normal tilværelse, at komme tilbage til deres lejlighed, og vi kan ikke acceptere – og det glæder mig, at der åbenbart er enighed om det, og derfor endnu en gang tak til forslagsstillerne – vi kan ikke acceptere, at ældre nedvurderes på den nuværende, uværdige måde.

Gunner Baunsgaard (RV):

Jeg er meget i tvivl om, at dette lovforslag er den rigtige løsning på det, det her drejer sig